

[Forsvarsministeren.]

som man ogsaa har anset for hensigtsmæssig i Norge under Arbejdet med Opbygningen af det Hjemmeværn, som man har deroppe.

Stensballe: Jeg tvivler ikke paa, at den højtærede Minister har Ret i, at den tidligere Forsvarsminister havde ønsket først at faa gennemført en Forsvarsordning og derefter en Hjemmeværnsordning knyttet dertil, men det var jo oprindeligt ogsaa den nuværende Regerings principielle Standpunkt, vel ogsaa det, der var naturligst, naar man saa paa de rent saglige Forhold. Men Forholdene er ikke de samme i dette Halvaar som i forrige Vinterhalvaar. De udenrigske Forhold ser noget mørkere ud, har navnlig gjort det i det sidste halve Aar. Det var det, der bevirkede, at vi henvendte os til den højtærede Minister og bad ham, om han ikke kunde forberede og søge gennemført et lovfæstet Hjemmeværn. Det har han gjort, og det takker vi for. Men jeg har ikke sagt, at Venstregeringen ikke havde nogen Mulighed for at faa et lovfæstet Hjemmeværn gennemført. Saadan faldt mine Udtalelser ikke. Jeg sagde, at jeg tvivlede paa, at vi kunde gøre det. Jeg har heller ikke sagt, at vi ikke kunde faa Socialdemokraterne med, men at jeg tvivlede paa, at det vilde gaa i Orden, og min Tvivl byggede jeg paa de Erfaringer, som jeg havde gjort under Behandlingen af et saa enkelt Spørgsmaal som Tjenestetiden. Det virkede ikke godt, og det var ikke let, og derfra stammede mine Betæneligheder med Hensyn til, hvad vi kunde faa igennem under de daværende Forhold. De kunde naturligvis have ændret sig inden den endelige Ordningens Gennemførelse. Men jeg ønsker altsaa ikke, at det skal staa uimodsagt, at jeg har hævdet, at vi overhovedet ingen Muligheder havde. Det har jeg ikke sagt og ikke ment.

P. N. Petersen (Røjle): Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister i Anledning af de venlige Udtalelser, som Ministeren henvendte til mig.

Ministeren sagde bl. a., at Det radikale Venstre har stemt for alle Bevillinger til Militæret siden Befrielsen. Ja, det er fuldkommen rigtigt — det vil sige ikke dem alle, jeg kan nævne enkelte Undtagelser. Vi maa ikke glemme, at det, som det drejede sig om, var Bevillinger til Ting, som skulde anskaffes inden for Rammerne af 1937-Ordningen, og der er visse Bevillinger, som vi ikke har stemt for, fordi vi fandt, at der her var Tale om Materiel, som det vilde

være tvivlsomt om vi fik Brug for under en kommende Ordning. Jeg kan f. Eks. nævne, at vi paa et vist Tidspunkt havde stillet Krav om en Nedsættelse paa 10 Mill. Kr. af et Beløb til Indkøb af Materiel, fordi vi mente, at vi ikke havde Brug for dette Materiel. Jeg husker bl. a. fra den Liste, som blev forelagt os, at der var Ting som tungt Artilleri med Ammunition. Der var ogsaa Tale om Motorkøretøjer til Rytteriet, der var Flammekastere o. s. v., Ting, som vi ikke følte os overbevist om vi fik Brug for under en endelig Ordning. Derfor foreslog vi i Finansudvalget at nedsætte Beløbet med 10 Mill. Kr., der nogenlunde svarede til, hvad det Materiale kostede, der her var Tale om. Jeg kan endvidere nævne, at vi i sin Tid stemte imod Bevillingen til Kasernebyggeriet paa Bornholm, i og for sig ikke, fordi vi fandt, at Soldaterne paa Bornholm ikke ogsaa skulde have noget at bo i, men paa Grund af, at det i Virkeligheden var et Arbejde, der var foretaget provisorisk. Der er det mærkelige inden for Militærvæsenet og ogsaa inden for Forsvarsministeriet, at man dør har en medfødt Tilbøjelighed til at gaa paa egen Haand. Det varede længe, inden Rigsdagen overhovedet anede noget om, at der foregik den Slags Ting paa Bornholm, og derfor modsatte vi os det. Saadan har vi ved enkelte Lejligheder modsat os visse Bevillinger ud fra den Betragtning, at det drejede sig om Materiel, som vi ikke havde Sikkerhed for at vi havde Brug for under den endelige Ordning.

Jeg giver den højtærede Forsvarsminister Ret i, at Udviklingen har formet sig paa en Maade, som ingen ønskede; det gælder ikke alene for Socialdemokratiet, det gælder ogsaa for Det radikale Venstre, og det gælder for os alle. Det, der kendetegner denne Udvikling, er, at vore Forsvarsmuligheder under den stadig er blevet mindre og mindre. Det er i hvert Fald en Kendsgerning, at en isoleret Oprustning for Danmarks Vedkommende vil være uden Mening. Oprustning har kun Mening, naar den kan ses i Sammenhæng, som Hr. Bertel Dahlgaard udtrykte det, en Udtalelse, som den højtærede Forsvarsminister ogsaa citerede. Den kan kun ske sammen med andre, i en Alliance, og da vi staa som Medlem af De Forenede Nationer, har vi ogsaa herigennem en Forpligtelse til at løse de Opgaver, som nu engang skal løses af De Forenede Nationer. Vi er gaaet ind for i givet Fald at ville være med til at foretage det nødvendige for at løse de Opgaver, som paahviler ogsaa os her i Danmark. Vi kan sige, det er en kær Pligt for os, fordi vi har kun een Mulighed for vort